

Det var med dette, snart over hele Landet omtalte Køretøj, at Bispen, der altid selv var Kusk, rullede omkring i sit Stift, iført om Sommeren en hvid Lærredsfrakke, om Vinteren en sort Lammeskindspels, alene ledsaget af en halv-voksen Stalddreng med en blank Knap foran paa Kasketten. Uden at spare hverken sig selv eller sin hanespattede Hest fartede han i Sol og Slud milevidt omkring i Landet og overraskede sine Præster, naar de aller mindst tænkte paa ham, — ganske i Modsætning til sine højærværdige Kolleger, der altid fjorten Dage i Forvejen paa højtidelig Maade anmeldte deres Ankomst, for at alt kunde være beredt til en standsmaessig Modtagelse.

Da Emanuel naaede Præstegaarden, havde man allerede taget Plads omkring Frokostbordet, der mod Sædvane var dækket ude i Haven under et Par blomstrende Kastanietræer. Dette var sket efter Anmodning af Bispen, som havde erklæret, at for ham var et Maaltid i det grønne den kongeligste af alle Nydelser; og Frøken Ragnhild havde — rigtignok ikke videre beredvilligt — føjet sig efter hans Ønske.

Varmen var i Løbet af Formiddagen bleven næsten uudholdelig. Fra den stadig lige skyfri Himmel kastede Solen sine glohede Straaler ned